

De Moord op Graaf Folke Bernadotte

Folke Bernadotte was een Zweedse diplomaat, edelman en humanist wiens leven nauw verbonden was met enkele van de meest turbulente gebeurtenissen van het midden van de 20e eeuw. Geboren in 1895 in de Zweedse koninklijke familie, verwierf Bernadotte internationale erkenning in de laatste maanden van de Tweede Wereldoorlog door de vrijlating van meer dan 30.000 gevangenen – van wie velen uit naziconcentratiekampen – te onderhandelen via zijn leiding over de reddingsmissie van de “Witte Bussen”. Zijn reputatie als neutrale, meelevende en pragmatische onderhandelaar maakte hem tot een van de meest gerespecteerde humanitaire figuren in Europa.

In 1948, toen de pas opgerichte Verenigde Naties hun eerste grote beproeving in het Midden-Oosten tegemoet gingen, werd Bernadotte benoemd tot **eerste officiële bemiddelaar** van de organisatie. Het Arabisch-Israëliëse conflict, dat oplaaide na het VN-verdelingsplan en de verklaring van de Staat Israël, was snel geëscaleerd tot een totale oorlog tussen Joodse en Arabische troepen. De VN zocht een bemiddelaar die onpartijdig kon optreden tussen de twee partijen, internationaal respect genoot en over de diplomatieke vaardigheden beschikte om een uiterst volatiele situatie te navigeren. Bernadotte's bewezen onderhandelingsrecord, zijn neutraliteit als Zweed en zijn humanitaire ervaring tijdens de oorlog maakten hem de ideale kandidaat voor deze delicate en ongekenne missie.

Humanitaire en Diplomatieke Prestaties

Voor zijn betrokkenheid bij het Arabisch-Israëliëse conflict had graaf Folke Bernadotte al een blijvende reputatie opgebouwd als humanist en diplomaat. Zijn opmerkelijkste prestatie vond plaats in de laatste maanden van de Tweede Wereldoorlog, toen hij een gedurfde reddingsmissie leidde die tienduizenden mensen uit naziconcentratiekampen redde. Als vicevoorzitter van het Zweedse Rode Kruis gebruikte Bernadotte zijn diplomatieke connecties, kalme temperament en morele moed om rechtstreeks te onderhandelen met hoge nazi-functionarissen, waaronder Heinrich Himmler, een van de machtigste figuren van het Derde Rijk.

Door een combinatie van volharding, tact en strategische neutraliteit verzekerde Bernadotte de vrijlating en evacuatie van ongeveer **30.000 gevangenen** uit Duitse kampen begin 1945. Onder de vrijgelatenen bevonden zich Scandinaviërs, Fransen, Polen en een aanzienlijk aantal Joodse gevangenen die bij de ineenstorting van het naziregime met een naderende dood te maken hadden. Zijn inspanningen culmineerden in de oprichting van een gedurfde reddingsoperatie bekend als de “**Witte Bussen**”.

Het Witte Bussen-project was een logistieke en humanitaire innovatie. Bernadotte organiseerde een konvooi van bussen, vrachtwagens en ambulances – volledig wit geschilderd en gemarkeerd met grote rode kruisen – om ze in het midden van de oorlog chaos als neutrale voertuigen herkenbaar te maken. Deze voertuigen doorkruisten gevaarlijke oor-

logsgebieden in Duitsland en bezet Europa, verzamelden gevangenen uit concentratiekampen zoals Ravensbrück, Dachau en Neuengamme, en brachten hen in veiligheid naar neutraal Zweden. De witte kleur van de bussen was bewust gekozen om ze te onderscheiden van militair transport en hun humanitaire doel aan te duiden – een idee dat later de moderne praktijk van het markeren van humanitaire en medische voertuigen in conflictgebieden beïnvloedde om hun bescherming onder internationaal recht te waarborgen.

Bernadotte's missie was niet zonder gevaar. De konvooien opereerden onder constante dreiging van aanvallen door geallieerde bommenwerpers en obstructies van lokale nazi-commandanten. Ondanks deze uitdagingen slaagde de operatie boven verwachting, redde duizenden levens en toonde aan hoe diplomatieke onderhandeling, zelfs met de meest meedogenloze regimes, tastbare humanitaire resultaten kan opleveren.

Voor zijn leiderschap en moed werd Bernadotte internationaal gevierd als symbool van morele integriteit en praktisch mededogen. Zijn werk met het Zweedse Rode Kruis belichaamde de hoogste idealen van neutraliteit en humanitaire dienst – principes die later zijn benoeming als eerste bemiddelaar van de Verenigde Naties zouden sturen. De Witte Bussen-operatie redde niet alleen levens, maar droeg ook bij aan het leggen van de basis voor het humanitaire recht na de oorlog en moderne vredeshandhavingspraktijken, waardoor Bernadotte een pionier werd in humanitaire diplomatie.

Benoeming als VN-Bemiddelaar en Missie van 1948

Na zijn buitengewone humanitaire werk tijdens de Tweede Wereldoorlog was graaf Folke Bernadotte een figuur van internationaal vertrouwen en moreel gezag geworden. Zijn staat van dienst op het gebied van neutraliteit, diplomatie en mededogen leidde ertoe dat **de Verenigde Naties** hem benoemden tot **hun eerste officiële bemiddelaar** – een nieuwe en ongekende rol in de internationale diplomatie. In mei 1948 stond de VN voor haar meest dringende crisis: het uitbreken van een totale oorlog in Palestina na **het einde van het Britse mandaat** en **de verklaring van de Staat Israël**.

Het VN-verdelingsplan van 1947 (Algemene Vergadering Resolutie 181) had voorgesteld het Britse mandaat Palestina te verdelen in twee onafhankelijke staten – een Joodse en een Arabische – met Jeruzalem onder internationaal bestuur. Terwijl Joodse leiders het plan accepteerden als een diplomatieke overwinning en wettelijke basis voor staatsvorming, **verwierpen de Palestijnse Arabieren en buurlanden het als diep onrechtvaardig**.

Destijds vormden **de Palestijnse Arabieren ongeveer twee derde van de bevolking**, terwijl **de Joden slechts ongeveer een derde** uitmaakten. Toch wees het plan **55% van het totale oppervlak van Palestina** toe aan de voorgestelde Joodse staat, hoewel de Joodse bevolking **minder dan 7% van de grond** in wettelijk bezit had. De rest – voornamelijk gebieden en landbouwgrond in Arabisch bezit – zou de basis vormen voor een gefragmenteerde en economisch zwakke Arabische staat. Voor de Palestijnen en de bredere Arabische wereld vertegenwoordigde deze verdeling geen eerlijke compromis, maar een vorm van onteigening, georkestreerd in de schaduw van de koloniale terugtrekking en internationale schuldgevoelens na de Holocaust.

Voor de Arabische en Palestijnse leiding schond de VN-beslissing zowel **het principe van zelfbeschikking** als de geleefde realiteit van demografisch en territoriaal eigendom. Het werd gezien als de oplegging van een buitenlandse politieke entiteit op een land waarvan de meerderheidsbevolking er niet mee had ingestemd noch geraadpleegd was bij de oprichting. Het plan ontmantelde effectief de eenheid van historisch Palestina en werd door de Arabieren gezien als het hoogtepunt van een lang proces van ontneming van rechten dat onder het Britse mandaat begon en versnelde door golven van Joodse immigratie gesponsord door de zionistische beweging.

Dus toen de Staat Israël op **14 mei 1948** haar onafhankelijkheid verklaarde en Arabische legers de volgende dag intervenieerden, werd de oorlog in de Arabische wereld niet gezien als een daad van agressie, maar als een poging om de opgelegde verdeling te weerstaan en de territoriale en politieke integriteit van Palestina te verdedigen. In deze atmosfeer – van oorlog, ontheemding en bittere historische grieven – werd graaf Folke Bernadotte als eerste VN-bemiddelaar gestuurd.

Ondanks zijn reputatie en oprechtheid, kwam Bernadotte al snel in aanraking met de volledige kracht van de ideologische en religieuze overtuigingen die het conflict dreven. Veel leiders binnen de **zionistische beweging**, waaronder mainstream nationalist en extremistische facties zoals **Lehi (de Stern-bende)**, geloofden dat het gehele land **Eretz Israël**, zoals beschreven in de Hebreeuwse Bijbel, het eeuwige en goddelijk voorgeschreven thuisland van het Joodse volk was. Voor hen had dit goddelijke mandaat voorrang op elk internationaal recht, politieke compromis of diplomatieke onderhandeling. Het concept van verdeling – het erkennen van een **Arabische staat** op enig deel van wat zij als heilige grond beschouwden – was in hun ogen niet slechts een politieke concessie, maar een **geestelijke verraad**.

Deze onwrikbare overtuiging in goddelijke soevereiniteit plaatste Bernadotte's missie in direct conflict met de ideologische basis van veel zionistische leiders, vooral de militante ondergrondse. Toch zette hij door, vastbesloten om gemeenschappelijke grond te vinden tussen gerechtigheid en pragmatisme. Zijn onvermoeibare inspanningen leidden tot **de eerste wapenstilstand van de oorlog**, afgekondigd op **11 juni 1948**, die de gevechten tijdelijk stopzette en humanitaire hulp aan burgers aan beide kanten toestond.

Tijdens deze wapenstilstand formuleerde Bernadotte zijn eerste **vredesvoorstel**, geleid door principes van rechtvaardigheid en humanitaire zorg. Hij stelde voor dat **Jeruzalem onder internationaal bestuur** zou komen vanwege zijn universele religieuze belang; dat **Palestijnse vluchtelingen toestemming zouden krijgen om terug te keren** naar hun huizen of compensatie te ontvangen; en dat **territoriale aanpassingen** zouden worden gemaakt – toewijzing van **Galilea aan Israël** en **de Negev-woestijn aan de Arabieren** – om een rechtvaardigere verdeling van het land te creëren.

Hoewel het plan matiging en een oprechte inspanning voor compromis weerspiegelde, werd het onmiddellijk door beide kampen verworpen. De Arabische regeringen verwierpen het omdat het impliciet het bestaan van Israël erkende, terwijl veel zionistische facties, vooral de extreem-rechtse ondergrondse, het veroordeelden als verraad aan de Joodse aanspraak op heel Eretz Israël. In radicale kringen werd Bernadotte niet gezien als

vredesstichter, maar als obstakel voor het goddelijke lot – een buitenlandse functionaris die durfde in te grijpen in wat zij beschouwden als de vervulling van bijbelse profetie.

Toch bleef Bernadotte geloven dat vrede mogelijk was als rede en menselijkheid zouden zegevieren over ideologie en wraak. Hij behield zijn geloof in diplomatie, zelfs toen extremistische groepen zijn aanwezigheid ondraaglijk begonnen te vinden. Tragisch genoeg leidde zijn toewijding aan vrede en internationaal recht hem spoedig tot een dodelijke confrontatie met degenen die geloofden dat hun missie door God was geheiligd en dus buiten onderhandeling stond.

De Moord op Folke Bernadotte

In september 1948 had de missie van graaf Folke Bernadotte in Palestina hem in het centrum geplaatst van een van de meest volatiele conflicten van de 20e eeuw. Zijn rol als VN-bemiddelaar vereiste neutraliteit, maar neutraliteit zelf was ondraaglijk geworden in een oorlog gedreven door existentiële angst en heilige overtuiging. De tegenpartijen zagen zijn vredesvoorstellen niet als verzoeningsgebaren, maar als bedreigingen voor hun legitimiteit en goddelijke doel.

Voor **de Arabische staten** erkende Bernadotte's bemiddeling impliciet de Staat Israël – wat zij beschouwden als een onaanvaardbare schending van Arabische en Palestijnse rechten. Voor **de zionistische beweging**, vooral haar militante facties, werden zijn voorstellen gezien als een poging om land te ontnemen dat zij geloofden **goddelijk beloofd** aan het Joodse volk. Het idee dat een internationaal orgaan – of een buitenlandse diplomaat – de grenzen van **Eretz Israël** zou kunnen hertekenen op basis van politieke opportuniteit, was voor hen een vorm van ketterij.

Onder de meest extremistische van deze groepen was **Lehi**, ook bekend als de **Stern-bende**, een zionistische ondergrondse organisatie die al lang gewapende strijd bepleitte om zowel Britse als Arabische troepen uit het land Israël te verdrijven. Leden van Lehi geloofden dat zij een heilige plicht vervulden om heel bijbels Israël te heroveren en verwierpen elk compromis dat Arabische soevereiniteit erkende op wat zij als heilige grond beschouwden. Voor hen was Bernadotte's vredesplan – dat opriep tot internationale controle over Jeruzalem, terugkeer van Palestijnse vluchtelingen en territoriale concessies aan de Arabieren – geen diplomatieke inspanning, maar een daad van verraad tegen Gods belofte en het lot van de Joodse natie.

Op **17 september 1948** eindigde Bernadotte's leven gewelddadig. Hij reisde in een VN-gemarkeerd konvooi door de **Katamon-wijk in Jeruzalem**, vergezeld door de Franse VN-officier **kolonel André Serot**, toen ze in een hinderlaag werden gelokt door Lehi-militanten die vermomd waren als Israëlische soldaten. Toen de voertuigen vertraagden bij een wegblokkade, benaderde een van de aanvallers – later geïdentificeerd als **Yehoshua Cohen** – Bernadotte's auto en vuurde meerdere schoten af van dichtbij, waarbij Bernadotte en Serot onmiddellijk werden gedood.

De moord schokte de wereld. Bernadotte was ongewapend, reisde onder bescherming van internationaal recht en was uitsluitend betrokken bij een humanitaire en diplomatieke

missie. Zijn moord vertegenwoordigde niet alleen een aanval op een man, maar een aanslag op het gezag van de Verenigde Naties zelf en het fragiele ideaal van internationale vredeshandhaving.

In de onmiddellijke nasleep veroordeelde **de voorlopige Israëlische regering**, onder leiding van David Ben-Gurion, de moord publiekelijk en verbood Lehi en Irgoen, de andere grote ondergrondse militie. De reactie ging echter niet verder dan volledige verantwoordelijkheid. Hoewel verschillende Lehi-leden werden gearresteerd, werd niemand ooit veroordeeld voor de misdaad. Binnen een paar jaar kreeg de organisatie **amnistie**, en sommige voormalige leden bekleedden posities in de Israëlische regering.

Op internationaal niveau wekte de moord op Bernadotte **verontwaardiging en rouw** op, vooral in Zweden en bij de VN. **De Algemene Vergadering van de VN** bracht hem een plechtige hulde, en zijn dood stimuleerde inspanningen om een gestructureerdere vredeshandhaving en bescherming voor VN-personeel in conflictgebieden tot stand te brengen. Toch bleef zijn missie politiek gezien onvoltooid. Zijn adjunct, **Dr. Ralph Bunche**, nam later zijn werk over en onderhandelde met succes over **de wapenstilstandsakkoorden van 1949**, waarvoor Bunche de Nobelprijs voor de Vrede ontving.

Voor veel historici symboliseerde de moord op Bernadotte de botsing tussen **heilige nationalisme en internationale diplomatie** – tussen een wereldbeeld geworteld in goddelijk recht en een ander gebaseerd op compromis en humanitair recht. Zijn dood onthulde de grenzen van morele overreding tegenover militante ideologie en het gevaar voor degenen die proberen te bemiddelen tussen onverenigbare absolute.

De nalatenschap van graaf Folke Bernadotte leeft niet alleen voort in de tragedie van zijn moord, maar in de idealen waarvoor hij stond: rede boven fanatisme, recht boven geweld, en de overtuiging dat zelfs in de meest verdeelde plaatsen ter wereld vrede een morele imperatief is die het waard is om voor te sterven.

Gevolgen en Nalatenschap

De moord op graaf Folke Bernadotte op 17 september 1948 zond schokgolven door de internationale gemeenschap. Het was de eerste keer dat een vertegenwoordiger van de **pas opgerichte Verenigde Naties** opzettelijk werd vermoord tijdens het uitvoeren van een vredesmissie. Voor velen symboliseerde de moord de broosheid van internationaal recht in een tijdperk dat nog herstellende was van wereldoorlog en genocide. Het legde ook de spanningen bloot tussen de opkomende Israëlische staat, geworteld in een nationalistisch en religieus zicht op soevereiniteit, en de globale idealen van vrede, onderhandeling en verantwoordelijkheid die Bernadotte belichaamde.

In **Zweden** werd Bernadotte's dood ontvangen met diepe rouw en verontwaardiging. Hij was een nationale held – bewonderd om zijn humanitaire inspanningen in oorlogstijd en gezien als een morele stem in wereldzaken. Zweedse kranten veroordeelden de moord als een gruweldaad en eisten gerechtigheid. De Zweedse regering diende formele protesten in bij Israël en de VN, maar diplomatieke voorzichtigheid temperde al snel de verontwaardiging. In de vroege jaren van de Israëlische staat wilden weinig naties relaties met het

jonge land in gevaar brengen, en Zweden liet de kwestie uiteindelijk, ondanks zijn woede, zonder verdere confrontatie in de geschiedenis vervagen.

De Verenigde Naties reageerden op Bernadotte's moord door hun commitment aan vredeshandhaving en de bescherming van hun vertegenwoordigers in conflictgebieden te herbevestigen. Zijn adjunct, **Dr. Ralph Bunche**, een Amerikaanse diplomaat en geleerde, werd benoemd om Bernadotte's missie voort te zetten. Bunche's geduldige onderhandelingen produceerden **de wapenstilstandsakkoorden van 1949**, die de wapenstilstandslijnen tussen Israël en zijn Arabische burens vastlegden. Voor deze prestatie ontving Bunche **de Nobelprijs voor de Vrede**, de eerste Afro-Amerikaan die dit deed. Toch werd breed erkend dat zijn succes rustte op de fundamenteën gelegd door Bernadotte's werk en opoffering.

In Israël was de reactie ambiguer. De voorlopige regering veroordeelde de moord publiekelijk en verbood de verantwoordelijke extremistische groepen, maar haar streven naar gerechtigheid was beperkt. Hoewel **Lehi**-leden werden gearresteerd, werd niemand ooit berecht voor Bernadotte's moord. Enkele jaren later, onder een algemene amnestie, werden voormalige Lehi-leden vrijgelaten van juridische consequenties en sommigen bekleedden posities in het Israëlijsche openbare leven – met name **Yitzhak Shamir**, die later **premier van Israël** werd.

Misschien de bitterste ironie is dat **Yehoshua Cohen**, de Lehi-militant geïdentificeerd als de schutter die de fatale schoten afvuurde op Bernadotte en kolonel André Serot, een **dichte vriend en persoonlijke lijfwacht van David Ben-Gurion** werd, de stichtende premier van Israël. Cohen vestigde zich later in de Negev-kibboets **Sde Boker**, waar Ben-Gurion met pensioen ging; de twee leefden jarenlang naast elkaar, wandelden en converseerden dagelijks. Dat de moordenaar van de eerste vredesbemiddelaar van de VN uiteindelijk de man beschermde die de staat bouwde die de moord veroordeelde, onthult de morele hypocrisie van Israël's vroege jaren.

De morele en politieke implicaties van Bernadotte's moord blijven resoneren. Zijn dood toonde aan hoe **religieus nationalisme**, wanneer versmolten met politieke macht, compromis onmogelijk kan maken en bemiddelaars tot vijanden kan maken. Voor Bernadotte was diplomatie een uitbreiding van humanisme – een geloof dat dialoog en empathie haat en angst kunnen overwinnen. Voor zijn moordenaars en de ideologie die hen inspireerde, was de grond zelf heilig, en onderhandeling gelijk aan het opgeven van een goddelijk recht. Deze confrontatie tussen **universele moraliteit en heilige nationalisme** zou echoën in latere conflicten in het Midden-Oosten en blijft een van de blijvende uitdagingen van vredesopbouw.

Ondanks de tragedie van zijn dood leeft Bernadotte's nalatenschap voort in de instellingen en idealen die hij hielp vormen. Zijn humanitaire innovaties – zoals de **Witte Bussen** en zijn nadruk op neutraliteit in hulpoperaties – baanden de weg voor de moderne praktijk van het markeren van humanitaire voertuigen en personeel voor bescherming onder internationaal recht. Zijn dienst als VN-bemiddelaar legde de basis voor toekomstige **VN-vredeshandavingsmissies**, en vestigde precedënten voor neutraliteit, humanitaire toegang en het gebruik van diplomatie in actieve oorlogsgebieden.

Graaf Folke Bernadotte wordt vandaag herinnerd niet alleen als slachtoffer van politieke extremisme, maar als **symbool van morele moed en internationaal geweten**. Zijn leven verbond de werelden van humanitaire hulp en globale diplomatie, en zijn dood benadrukte de risico's voor degenen die tussen geweld en vrede staan. Hoewel zijn missie in Palestina onvoltooid bleef, blijven de principes waarop hij leefde – mededogen, neutraliteit en een onwrikbaar geloof in de waarde van menselijk leven – essentieel voor elke vredesinspanning van onze tijd.

Conclusie

De moord op graaf Folke Bernadotte in 1948 was niet slechts het zwijgen van een man, maar ook een symbolische slag tegen de idealen van vrede en morele diplomatie die hij vertegenwoordigde. Zijn dood markeerde een van de eerste en pijnlijkste mislukkingen van de Verenigde Naties in hun poging tot bemiddeling in een naoorlogse wereld die nog worstelde om gerechtigheid en menselijkheid te handhaven. Voor **Zweden** was het verlies diep persoonlijk. Bernadotte was een nationale held – een man van adellijke geboorte die zijn positie en invloed in dienst stelde van anderen. Israël's weigering om zijn moordenaars voor het gerecht te brengen liet een wond achter in **de Zweeds-Israëlische betrekkingen** die nooit volledig is genezen. Tot op de dag van vandaag blijven deze betrekkingen koel, en **het Zweedse koninklijke huis heeft nooit een officieel bezoek aan Israël gebracht**, een stil getuigenis van de blijvende schaduw van die misdaad.

Toch behoort de herinnering aan Bernadotte niet alleen tot Zweden. Hij wordt ook herinnerd en geëerd door **het Palestijnse volk**, dat in hem een van de weinige internationale figuren zag die bereid was de tragedie die zich in hun vaderland voltrok onder ogen te zien. Toen **de Nakba** – de massale ontheemding van Palestijnen in 1948 – honderdduizenden van hun huizen scheurde, stond Bernadotte bijna alleen onder wereld diplomaten in zijn aandringen op hun **recht op terugkeer** en veroordeling van de onrechtvaardigheid van permanente ballingschap. Zijn voorstellen, geworteld in rechtvaardigheid en humanitair principe, boden de ontheemden een visie van waardigheid en herstel die nog steeds niet is gerealiseerd.

In erkenning van zijn mededogen en moed noemden de inwoners van **Gaza-Stad** een straat naar hem: **Graaf Bernadotte Straat** (شارع كونت برنادوت), gelegen in de zuidelijke wijk **Rimal**. Het eenvoudige blauwe bord, in zowel Arabisch als Engels geschreven, stond decennia lang als een stille hulde aan de Zweedse bemiddelaar die stierf in een poging vrede te brengen in hun land. Het symboliseerde niet alleen dankbaarheid, maar ook herinnering – een brug tussen Bernadotte's morele visie en de aanhoudende strijd van een volk dat nog steeds gerechtigheid zoekt.

Vandaag ligt die straat – en veel van Gaza-Stad eromheen – in puin. Sinds de verwoesting die vanaf **2023** over Gaza werd ontketend, is de Rimal-wijk in een puinhoop veranderd. De vernietiging van Graaf Bernadotte Straat is meer dan het verlies van een naambord; het is het wissen van een herinnering en een spiegel van het lijden dat Bernadotte ooit probeerde te voorkomen.

Er is een tragische symmetrie in dit beeld: een man die frontlinies overstak om de vervolgen te redden, wordt herdacht in een straat die nu onder het puin van oorlog begraven ligt. Toch leeft zijn naam zelfs in puin voort – zoals hij dat doet in Zweden, bij de VN en in de harten van degenen die nog steeds in zijn missie geloven. De nalatenschap van graaf Folke Bernadotte behoort toe aan allen die moed, mededogen en het geloof eren dat vrede, hoe broos ook, een plicht is die we aan de hele mensheid verschuldigd zijn.

Bronnen

- **Bernadotte, Folke.** *Naar Jeruzalem.* Londen: Hodder & Stoughton, 1951.
- **Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.** *Resolutie 181 (II): Toekomstig Bestuur van Palestina.* 29 november 1947.
- **Veiligheidsraad van de Verenigde Naties.** *S/773: Voortgangsrapport van de VN-Bemiddelaar voor Palestina door graaf Folke Bernadotte, ingediend overeenkomstig resolutie 186 (S-2) van 14 mei 1948.* 16 september 1948.
- **Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.** *Resolutie 194 (III): Palestina – Voortgangsrapport van de VN-Bemiddelaar.* 11 december 1948.
- **Bunche, Ralph.** *Geselecteerde Documenten over het Palestijnse Conflict, 1947–1949.* New York: VN-Archieven, 1950.
- **Segev, Tom.** *Een Volledig Palestina: Joden en Arabieren onder het Britse Mandaat.* New York: Henry Holt, 2000.
- **Morris, Benny.** *1948: Een Geschiedenis van de Eerste Arabisch-Israëliische Oorlog.* New Haven: Yale University Press, 2008.
- **Horne, Edward.** *Een Goed Werk Gedaan: Het Verhaal van de Witte Bussen.* Stockholm: Zweedse Rode Kruis, 1949.
- **Peretz, Don.** *Het Arabisch-Israëliische Geschil.* New York: Facts On File, 1996.
- **Zweedse Ministerie van Buitenlandse Zaken.** *Herdenking van Graaf Folke Bernadotte, 1895–1948.* Stockholm: Staatsdrukkerij, 1949.
- **Khalidi, Walid (red.).** *Van Toevlucht tot Verovering: Lezingen over Zionisme en het Palestijnse Vraagstuk tot 1948.* Washington, D.C.: Instituut voor Palestijnse Studies, 1971.
- **Pappé, Ilan.** *De Etnische Zuivering van Palestina.* Oxford: Oneworld Publications, 2006.
- **VN-Informatiebureau.** *“Graaf Folke Bernadotte: In Memoriam.”* New York, 1949.